

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **Bc. L. J.**, zastoupené JUDr. Rostislavem Puklem, advokátem se sídlem Svatoplukova 519, Veselí nad Moravou, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2012, čj. JMK 121538/2012, sp. zn. S-JMK 121538/2012 OSP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2014, čj. 22 A 15/2013 - 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Rostislavu Puklovi, advokátovi se sídlem Svatoplukova 519, Veselí nad Moravou, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 3400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1) Výrokem I. rozhodnutí Městského úřadu Kyjov, Odboru organizačního a právního, ze dne 8. 8. 2012, čj. OOP36734/12/505, sp. zn. OOP1927/2012 (dále též „rozhodnutí městského úřadu“), byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustila tím, že dne 8. 4. 2012 v době od 08:45 do 09:15 hod. v obci V., v rodinném domě čp. 173 úmyslně narušila občanské soužití jiným hrubým jednáním, když na schodišti před domem fyzicky

napadla Z. P., nar. X, trvale bytem K., M. M. 1372/4 tím způsobem, že ji udeřila do hlavy. Za spáchání přestupku bylo žalobkyni podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích uloženo napomenutí. Z důvodu zvláštního zřetele hodných městský úřad upustil podle § 79 odst. 3 zákona o přestupcích od uložení povinnosti nahradit náklady řízení podle odst. 1 téhož ustanovení, neboť žalobkyně byla nezaměstnaná.

2) Výrokem II. rozhodnutí městského úřadu bylo podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno řízení vedené proti žalobkyni pro přestupek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit tím, že dne 8. 4. 2012 v době od 08:45 do 09:15 hod. v obci V., v rodinném domě čp. 173, měla ublížit na cti Z. P., nar. X, trvale bytem K., M. M. 1372/4, neboť jí vulgárně nadávala.

3) Výrokem III. rozhodnutí městského úřadu bylo podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno řízení vedené proti M. J., nar. X, trvale bytem K., S. u V. 1267/30, vedené proti němu pro přestupek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 8. 4. 2012 v době od 08:45 do 09:15 hod. v obci V., v rodinném domě čp. 173, úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním, když žalobkyni udeřil otevřenou dlaní do hlavy.

4) Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2012, čj. JMK 121538/2012, sp. zn. S-JMK 121538/2012 OSP (dále též „napadené rozhodnutí“), Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí městského úřadu a toto rozhodnutí potvrdil ve výroku I. a II. Samostatným výrokem žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti výroku III. rozhodnutí městského úřadu jako nepřipustné.

II.

5) Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení rozsudkem ze dne 29. 11. 2013, čj. 22 A 15/2013 – 39. Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 16. 9. 2014, čj. 8 As 112/2013 – 46. Krajský soud následně zamítl žalobu rozsudkem ze dne 28. 11. 2014, čj. 22 A 15/2013 – 73.

6) V přestupkovém řízení byly splněny podmínky pro společné projednání věci, neboť přestupek žalobkyně souvisel časově, místně i věcně s projednávaným přestupkem jejího manžela. Správní orgány jednaly v souladu se zákonem, když přiznaly Z. P. postavení účastníka v řízení o přestupku žalobkyně podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Jednalo se totiž o přestupkové řízení zahájené na návrh Z. P. Navrhovatel podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích má ze zákona postavení účastníka řízení (srov. § 72 zákona o přestupcích). Krajský soud přisvědčil žalobkyni, že Z. P. neměla postavení účastníka v řízení o přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, to však nemění nic na tom, že byla účastníkem řízení ve společně projednávaném řízení o přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

7) Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemělo vliv, že manžel žalobkyně byl vyslýchán v postavení obviněného, ačkoli měl být vyslechnut jako svědek. Výpověď manžela žalobkyně totiž nebyla jediným ani stěžejním důkazem, zároveň ji správní orgány posoudily jako neobjektivní vzhledem ke vzájemným vztahům mezi jednotlivými účastníky přestupkového řízení. Krajský soud byl v tomto ohledu vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku čj. 8 As 112/2013 – 46.

8) Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalobkyně byla zkrácena na právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Vyjádření účastníků přestupkového řízení k jejímu odvolání nebylo podkladem napadeného rozhodnutí. Žalovaný sice citoval tato vyjádření v rekapitulační části napadeného rozhodnutí, zároveň však uvedl, že při svém rozhodování vycházel ze stejných podkladů jako městský úřad. Krajský soud opětovně poukázal v této souvislosti na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 112/2013 – 46, jimiž byl vázán.

9) Správní orgány zohlednily napjaté vztahy mezi účastníky přestupkového řízení, a proto dospěly k závěru o vině žalobkyně až na základě svědecké výpovědi paní P., která z pozice vnějšího pozorovatele potvrdila průběh skutkového děje tak, jak o něm vypovídal manžel žalobkyně a paní P. Žalobkyně nevyvrátila věrohodnost této svědecké výpovědi. Tvzení, že svědkyně viděla z celé události pouze krátký okamžik, nemá oporu ve spisovém materiálu. Svědkyně sice připustila, že události před domem neviděla souvisle, nepochybovala však o tom, že žalobkyně udeřila paní P. Žalobkyně nepředložila žádné konkrétní důkazy k prokázání svých tvrzení, že její rodina řešila se svědkyní škodnou událost a že svědkyně je známou jejího manžela. Správní orgány nepochybily, pokud se nepřiklonily k těmto neprokázaným tvrzením. Dům žalobkyně není od domu svědkyně podle předložené fotografie natolik vzdálen, že by svědkyně nemohla od svého domu rozpoznat, zda a jak žalobkyně udeřila paní P. Drobné rozpory ve výpovědích svědkyně, manžela žalobkyně a paní P. jsou přirozené a jsou důsledkem toho, že různé osoby popisují tutéž situaci subjektivně podle toho, jak ji vnímaly. Rozhodné je, že se všechny tyto výpovědi shodují v tom, že žalobkyně udeřila paní P. do hlavy; není rozhodné, zda se tak stalo otevřenou dlaní či pěstí a kde se paní P. nacházela před útokem.

10) Soud nepřisvědčil ani námitce, že žalobkyně nejednala úmyslně, neboť toto tvrzení nemá oporu ve správním spise. Z výpovědi svědkyně P. nevyplývá, že by úderu žalobkyně předcházelo útočné jednání jejího manžela. Tomu nenasvědčuje ani okolnost, že žalobkyně nepodala v souvislosti s údajným jednáním svého manžela návrh na zahájení přestupkového řízení. Výpověďmi manžela žalobkyně, navrhovatelky P. a svědkyně P. bylo naopak prokázáno, že ze strany žalobkyně šlo nikoli o obrannou reakci, nýbrž o útočný úder rukou do hlavy navrhovatelky, k němuž muselo z povahy věci dojít úmyslně. Pohnutkou k tomuto jednání byla podle žalovaného pravděpodobně nelibost žalobkyně vůči paní P., která je patrná z jejích tvrzení.

11) Fyzické napadení spočívající v úderu do hlavy lze nepochybně označit za jiné hrubé jednání, které překračuje hranici pouhé nevhodnosti. Bylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila takového jednání vůči navrhovatelce P. Tím naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Žalobkyně nenamítla, že její jednání nenaplňuje znaky jiného hrubého jednání podle uvedeného ustanovení.

12) Krajský soud se blíže nezabýval tvrzenými charakterovými rysy manžela žalobkyně, neboť neměly vliv na projednávanou věc. K namítané nicotnosti druhého výroku napadeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání proti zastavení přestupkového řízení pana J., krajský soud uvedl, že tento výrok nebyl žalobou napaden. Žalobkyně zároveň neuvedla žádné konkrétní důvody tvrzené nicotnosti.

III.

13) Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Označila rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný. Krajský soud ignoroval konstantní výpovědi stěžovatelky a nezdůvodnil závěr, že jednala úmyslně. Z rozsudku není zřejmé, jak se soud vypořádal s nepravdivými tvrzeními navrhovatelky a manžela stěžovatelky a s neúplností a neobjektivitou svědecké výpovědi. Nevypořádal se ani s tím, zda bylo možné její jednání označit za hrubé.

14) Podle stěžovatelky zjistil krajský soud nesprávně skutkový děj, neboť vycházel především z výpovědi svědkyně P., která viděla z celé události pouze několik vteřin a neviděla, že na stěžovatelku nejprve zaútočil její manžel. Svědkyně nemohla pozorovat vše, co se mezi účastníky odehrálo, neboť stěžovatelčin manžel a navrhovatelka stáli v inkriminovaný okamžik mezi stěžovatelkou a svědkyní, a to zády ke svědkyni. Svědkyně rovněž nemohla dobře sledovat celou událost ze svého domu, neboť okno jejího domu se nacházelo níže než schodiště a dveře domu stěžovatelky.

15) Stěžovatelka dále namítla, že výpověď svědkyně se rozcházela s výpovědí stěžovatelčina manžela a navrhovatelky v tom, jak konkrétně k úderu došlo. Stěžovatelčin manžel a navrhovatelka vypovídali rozdílně o tom, kde se nacházeli jednotliví účastníci celé události a o počtu přítomných dětí. Vzhledem k těmto rozdílům jsou zjevné pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení.

16) Stěžovatelka rovněž nesouhlasila se závěrem krajského soudu a žalovaného, že údajný útok provedla úmyslně s cílem způsobit následek podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Nic takového nelze dovodit pouze z toho, že byl útok zaměřen na hlavu. Stěžovatelka neměla k útoku motiv, pouze se bránila před svým manželem. Zdůraznila, že hodnocení důkazů nesmí být projevem libovůle správního orgánu. Vzhledem k pochybnostem o vině stěžovatelky měl žalovaný rozhodnout v souladu se zásadou *in dubio pro reo*.

17) Stěžovatelce nelze klást k tíži, že nepodala návrh na zahájení přestupkového řízení ve věci svého manžela. V minulosti tak učinila, ale řízení bylo zastaveno pro nedostatek důkazů. Stěžovatelka by ani nyní nemohla svá tvrzení prokázat. Stěžovatelčin manžel ji křivě obviňuje z přestupků, protože chce dosáhnout výhodnějšího postavení v řízení o úpravě vztahů k jejich nezletilým dětem. Jeho konfliktní chování mohla prokázat výslechem svých nezletilých dětí či svých rodičů, krajský soud však posoudil tyto důkazní návrhy jako irelevantní.

IV.

18) Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

19) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

20) Před meritorním projednáním kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval otázkou její přípustnosti, neboť kasační stížnost směřovala proti rozsudku, který krajský soud vydal poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Opakovaná kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná pouze

tehdy, je-li namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Není přitom podstatné, že v prvním případě podal kasační stížnost žalovaný a podruhé tak učinil žalobce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2013, čj. 8 Afs 46/2012 – 40). Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně nezabýval věcí, ve které již vyslovil právní názor závazný pro krajský soud, který se jím řídil v následném rozsudku.

21) Uvedené ustanovení v sobě implicitně zahrnuje také další případy, v nichž lze kasační stížnost shledat přípustnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, čj. 8 As 2/2012 – 55). Jedná se zejména o situace, kdy Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu procesní pochybení či neúplně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Za těchto okolností by odmítnutí kasační stížnosti mělo za následek odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se tedy musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti zejména pro vadný procesní postup soudu nebo jinou vadu jeho rozhodnutí.

22) Krajský soud původně zrušil napadené rozhodnutí z procesních důvodů, neboť v postupu správních orgánů shledal vady, které mohly mít podle jeho názoru vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nezabýval se žalobními námitkami, které se týkaly věcné správnosti napadeného rozhodnutí. Z povahy věci tak nemohl učinit ani Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 8 As 112/2013 – 46, kterým byl původní rozsudek krajského soudu zrušen. Věcnou správností napadeného rozhodnutí se krajský soud zabýval až v následném rozsudku, proti kterému byla podána nynější kasační stížnost. Protože argumentace kasační stížnosti se týkala otázek, které dosud nebyly v této věci předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu, byla kasační stížnost přípustná.

23) Kasační stížnost není důvodná.

24) Rozsudek krajského soudu nebyl nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud ignoroval stěžovatelčinu výpověď. Krajský soud se jí zabýval, závěr o skutkovém stavu však o ni neopřel, protože ji nepodporovaly žádné další důkazy a stěžovatelka takové důkazy ani nenavrhla. Krajský soud řádně zdůvodnil, proč přisvědčil verzi skutkového děje, jak jej popsal stěžovatelčin manžel a jeho partnerka. Jejich výpovědi potvrdila třetí osoba. Označuje-li stěžovatelka tyto výpovědi jako nepravdivé či neobjektivní, je o stanovisko, ke kterému je oprávněna, avšak které nemá samo o sobě vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí. Krajský soud rovněž stručně a srozumitelně vysvětlil, proč posoudil stěžovatelčino jednání jako úmyslné. Lze shrnout, že odůvodnění rozsudku krajského soudu plně odpovídá požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí, vyplývajícím z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, neboť je z něj zřejmé, z jakého důvodu soud nepovažoval žalobní argumentaci za důvodnou či jaké právní úvahy považoval za klíčové (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 18/2011 - 54). Totéž lze konstatovat ve vztahu k napadenému rozhodnutí.

25) Stěžovatelka namítla, že výpověď svědkyně P. byla nevěrohodná, neboť svědkyně viděla z celé události pouze krátký časový úsek a ze svého stanoviště nemohla celou událost dobře pozorovat. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil těmto námitkám ve shodě s krajským soudem, neboť nebyly způsobilé přesvědčivě zpochybnit věrohodnost svědecké výpovědi.

Z přiložené fotografie je zřejmé, že od domu svědkyně lze bez potíží dohlédnout až na schodiště a vstupní dveře domu stěžovatelky a že na tuto vzdálenost lze pozorovat i dění u stěžovatelčina domu a přítomné osoby. Není rozhodné, že svědkyně viděla pouze krátký úsek z celé události, neboť během tohoto úseku učinila stěžovatelka fyzický útok vůči paní Pospíšilové, který jí byl kladen za vinu. Stěžovatelka sice tvrdila, že se jednalo pouze o obrannou reakci vůči předchozímu útoku manžela, nepředložila však žádné rozumné a logické vysvětlení, proč tato tvrzená obranná reakce směřovala vůči paní P. a nikoli vůči panu J.

26) Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkami rozporů ve výpovědích stěžovatelčina manžela, navrhovatelky P. a svědkyně P. Nejednalo se o takové rozpory, které by byly způsobily zpochybnit věrohodnost jednotlivých výpovědí. Jak už poznamenal krajský soud i žalovaný, je zcela přirozené, že jednotliví pozorovatelé popsali událost odlišně, neboť každý z nich ji vnímal subjektivně. Dílčí rozdíly v popisech události jsou přirozené rovněž proto, že jednání, které je stěžovatelce kladeno za vinu, proběhlo nečekaně a rychle. Podstatné bylo, že stěžovatelčin manžel, paní P. i svědkyně P. se jednoznačně shodli na tom, že stěžovatelka udeřila paní P. do hlavy. Úder do hlavy, ať už provedený pěstí nebo dlaní, je obecně považován za dehonestující a nelze si rozumně představit, že by se jej stěžovatelka mohla dopustit neúmyslně. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil krajskému soudu i žalovanému, že takové jednání nelze označit jinak než jako úmyslné hrubé jednání. Stěžovatelka tedy nepochybně naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

27) Tuto verzi události nelze přesvědčivě vyvrátit či zpochybnit obecným tvrzením, že si stěžovatelčin manžel a paní P. vymýšlejí, či že se jedná o manželovu iniciativu ve snaze dosáhnout příznivějšího rozhodnutí v řízení o péči a výživě společných nezletilých dětí. Nebyly zde tedy důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje, v jejichž důsledku by byly správní orgány povinny rozhodnout ve prospěch stěžovatelky podle zásady *in dubio pro reo*.

28) Lze také doplnit, že podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vzaly správní orgány v potaz disharmonické vztahy mezi stěžovatelkou, jejím manželem a paní P., které mohly mít vliv na objektivitu jejich výpovědí, a proto dospěly k závěru o vině stěžovatelky až na základě výpovědi třetí osoby. Zohlednění vzájemných vztahů mezi jednotlivými aktéry se ostatně projevilo i v druhu uložené sankce, která spočívala pouze v napomenutí stěžovatelky.

29) Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, podle níž krajský soud neměl klást stěžovatelce k tíži, že nepodala návrh na zahájení přestupkového řízení ve věci svého manžela. Krajský soud zmínil tuto okolnost pouze na podporu úvahy o pravdivosti svědecké výpovědi paní P.

30) Nejvyšší správní soud se přiklonil k názoru krajského soudu, že stěžovatelkou navrhované důkazy výsledkem dalších svědků byly irelevantní. Žádný z navrhovaných svědků se přímo nezúčastnil sporné události. Výsledkem těchto svědků by bylo možné prokázat pouze to, že vztah mezi stěžovatelkou a jejím manželem není poklidný, o čemž nebylo ve věci sporu.

31) Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani kasační námitku, podle které měl krajský soud přihlídnout z moci úřední k nicotnosti výroků II. a III. napadeného rozhodnutí a výroku III. rozhodnutí městského úřadu (*pozn. NSS: krajský soud zmínil výrok II. napadeného rozhodnutí, třetí výrok uvedené rozhodnutí neobsahuje*). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou soudy ve správním soudnictví oprávněny vyslovit nicotnost rozhodnutí správního orgánu, nejsou-li dány podmínky řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, čj. 3 As 16/2010 – 69, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010 – 65, č. 2837/2013 Sb. NSS). Mezi podmínky řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu patří i aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je k žalobě oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“). Pouze v tomto případě se může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, není-li stanoveno jinak. Krajský soud správně zmínil, že stěžovatelka žalobou nebrojila (a brojit nemohla) proti výroku napadeného rozhodnutí, jímž bylo jako nepřipustné zamítnuto její odvolání ve věci přestupku pana J. Správný je rovněž poukaz na to, že nicotnost této části napadeného rozhodnutí stěžovatelka tvrdila zcela obecně.

32) Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

33) náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

34) Stěžovatelce byl v řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) náleží ustanovenému zástupci odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ve výši 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon; celkem tedy 3400 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

35) Nejvyšší správní soud nepřiznal ustanovenému advokátovi odměnu a náhradu hotových výdajů za převzetí a přípravu zastupování v řízení o kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Účelem tohoto ustanovení je kompenzovat advokátovi čas potřebný k tomu, aby se seznámil se spisem a s rozhodnými okolnostmi případu. Převzal-li advokát zastoupení na základě plné moci, měl nárok na mimosmluvní odměnu za převzetí a přípravu zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Advokát v nyní posuzované věci zastupoval stěžovatelku již v řízení před krajským soudem, a to na základě plné moci. Zastupování převzal a s věcí samou se seznámil již v tomto řízení, za což mohl vůči stěžovatelce nárokovat odměnu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Za tentýž úkon právní služby nemohl žádat odměnu podruhé v řízení o kasační

stížnosti, byť v tomto řízení zastupoval stěžovatelku nikoli na základě plné moci, ale jako soudem ustanovený zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. července 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu